

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р4 у 28/2014
02.10.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Предрага Трифуновића, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући о захтеву за заштиту права на суђење у разумном року поднетом од стране предлагача Д.Т. из Л., улица..., у предмету Управног суда, Одељења у Нишу II-1 У 2014/2013, по тужби Д.Т. из Л., поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-42/2012-01 од 16.01.2013. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 02.10.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УТВРЂУЈЕ СЕ да је предлагачу Д.Т. из Л., повређено право на суђење у разумном року, у поступку пред Управним судом у предмету II-1 У 2014/2013.

НАЛАЖЕ СЕ Управном суду да о тужби Д.Т. из Л., у предмету II-1 У 2014/2013 одлучи у року од 60 дана од дана достављања овог решења.

Предлагачу се одређује примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара који износ ће му се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова у року од три месеца, рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату.

Захтев предлагача за износ преко 10.000,00 (десетхиљада) динара до тражених 200.000,00 (двестотинехиљада) динара одбија се.

Образложење

Подносилац захтева – предлагач Д.Т. из Л. поднео је дана 30.05.2014. године захтев за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Управног суда II-1 У 2014/2013. У захтеву је навео да је Управни суд и поред тога што је тужбом оспорено решење донето у извршењу пресуда Управног суда, Одељења у Нишу II У 21809/2010 од 22.12.2011. године и II-1 У 3588/12 од 22.11.2012. године пропустио да у конкретном случају одлучи о тужби тужиоца поднетој 07.02.2013. године, при чему је и одредбом члана 195. став 3. Закона о раду прописано да се спор у вези повреде права запосленог по основу рада

правноснажно окончава код надлежног суда у року од 6 месеци. Како управни спор пред Управним судом није окончан у разумном року сагласно одредбама члана 32. став 1. Устава Републике и члана 8а став 1. и члана 8б став 1. Закона о уређењу судова, предлаже да суд утврди повреду права на суђење у разумном року, одреди рок од 3 месеца од дана пријема решења за окончање поступка, као и да предлагачу на име накнаде за кршење права на суђење у разумном року исплати 200.000,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву у смислу одредаба чл. 8а и 8в Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08... 101/13), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Увидом у списе предмета Управног суда II-1 У 2014/2013 и списе туженог органа – Жалбене комисије Владе Републике Србије, Врховни касациони суд је утврдио да је тужилац дана 08.02.2013. године поднео тужбу против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-42/2012-01 од 16.01.2013. године, којим је одбијена жалба тужиоца, државног службеника у Министарству економије и регионалног развоја Републике Србије (чији је правни следбеник Министарство финансија и привреде Републике Србије) на решење Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, број 118-00-31/2010-02 од 04.02.2010. године, којим је утврђено да тужилац постаје нераспоређен у Министарству економије и регионалног развоја Републике Србије, почев од 10.02.2010. године, те да док је нераспоређен има право на накнаду плате, уз констатацију да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од шест месеци после интерног или јавног конкурса, не буде премештен у други орган, при чему жалба не одлаже извршење решења. Туженом органу је тужба у предмету Управног суда II-1 У 2014/2013 достављена дана 18.03.2013. године, а тужени орган је, поступајући у складу са налогом суда од 12.03.2013. године да у року од 15 дана достави списе предмета, доставио Управном суду одговор на тужбу као и све списе тог предмета. Такође је дописом Управног суда од 19.06.2013. године тужилац, овде предлагач, обавештен поводом ургенције-молбе за поступање по тужби у овом предмету: „да ће наведени предмет бити решен у разумном року“. Из списка предмета се види и да је Управни суд, Одељење у Нишу, у извршењу своје раније одлуке-пресуде II-2 У 21809/10 од 22.12.2011. године којом је поништено решење туженог органа од 15.03.2010. године донео пресуду II-1 У 3588/12 од 22.11.2012. године, којом је тужбу уважио и поништио решење туженог органа од 27.02.2012. године, те предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, да би тужени орган потом донео тужбом оспорено решење. Наиме, наведеном пресудом од 22.11.2012. године Управни суд је нашао да тужени орган у поновном поступку није у целини поступио по примедбама суда, из пресуде II-2 У 21809/10 од 22.12.2011. године, будући да, како је тужени орган употпуњавао чињенично стање, поступајући по ранијој пресуди Управног суда, то је, иако дужан, пропустио да тужиоцу као странци омогући да учествује у поступку и изјасни се на накнадно утврђене околности, у смислу члана 9. Закона о општем управном

поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“ број 30/10).

Оцењујући разумност дужине трајања овог судског поступка који спада у надлежност Врховног касационог суда, уважавајући, при томе, судску праксу и критеријуме Уставног суда, као и међународних институција за заштиту људских права, Врховни касациони суд је нашао да је подносиоцу захтева за заштиту права на суђење у разумном року у конкретном случају повређено право на суђење у разумном року прописано одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/06), према коме свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Када се има у виду да се ради о спору из радног односа, који је хитне природе, то непоступање Управног суда од фебруара месеца 2013. године, односно након пријема одговора на тужбу и достављених списа предмета не испуњава захтев разумне дужине поступања. Посебно ваља имати у виду да је решење туженог органа већ два пута поништено најпре пресудом Управног суда П-2 У 21809/10 од 22.12.2011. године, а потом и пресудом П-1 У 3588/12 од 22.11.2012. године, да овај предмет чињенично и правно није сложен, да је хитан, као и да предлагач као тужилац у овом спору није допринео да предмет не буде решен у разумном року, због чега нема разлога за неодлучивање Управног суда у предмету П-1 У 2014/2013, у периоду од фебруара месеца 2013. године до дана подношења захтева за заштиту права на суђење у разумном року. Врховни касациони суд је из свих изнетих разлога усвојио захтев предлагача и утврдио да му је радњама Управног суда повређено право на суђење у разумном року, јер није отклоњена правна неизвесност у погледу његових права које је од суштинске важности.

Код оцене дужине трајања поступка који не испуњава захтев разумног рока не узима се у обзир оптерећеност суда или конкретног судије бројем предмета. Имајући у виду дужину поступка пред Управним судом, као и да је решење туженог органа два пута поништено пресудама Управног суда П-2 У 21809/10 од 22.12.2011. године и П-1 У 3588/12 од 22.11.2012. године, ценећи сложеност и хитност предмета, Врховни касациони суд је одлучио као у диспозитиву решења.

Врховни касациони суд сматра да су изречене мере због повреде права на суђење у разумном року адекватне околностима случаја, да ће се њима постићи сврха заштите прописана одредбама чланова 8а и 8б Закона о уређењу судова, то јест да ће у остављеном року бити одлучено о тужби тужиоца.

Захтев за накнаду већу од досуђене одбијен је, јер је досуђена накнада од 10.000,00 динара примерена сатисфакција предлагачу и уз изречену меру убрзања поступка, оствариће сврху која њом треба и да се постигне.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 8в Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" 116/08... 101/13) и члана 18. став 1. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" 25/82 и 48/88, "Службени гласник РС" 46/95... 55/14), одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 02.10.2014. године, P4 у 28/2014

**Записничар,
Весна Карановић, с.р.**

**Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.**